

Εορτασμός Παγκόσμιας Ημέρας Θεάτρου 2018

Το θέατρο εναντίον κάθε μορφής φασισμού

ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ
Ώρα έναρξης 8.30 μμ

ΜΥΤΙΛΗΝΗ	Δευτέρα 26/03
ΚΑΛΛΟΝΗ	Σάββατο 31/03
ΜΕΣΟΤΟΠΟΣ	Κυριακή 1/04
ΜΟΛΥΒΟΣ	Σάββατο 14/04
ΠΛΩΜΑΡΙ	Κυριακή 15/04

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ « πασπαRTού »
«Ρινόκερος» του Ευγένιου Ιονέσκο (απόσπασμα)

Λίγα λόγια για το έργο:

Ο «Ρινόκερος» του Ευγένιου Ιονέσκο (1959), από τα κορυφαία έργα του θεάτρου του παραλόγου, παρουσιάζει τους κατοίκους μιας μικρής πόλης να μεταμορφώνονται ο ένας μετά τον άλλο σε ρινόκερους, δηλαδή να χάνουν την ανθρωπιά τους, να αποκτηνώνονται και να προσαρμόζονται στο κομφορμιστικό ρεύμα της εποχής τους με την ενσωμάτωσή τους στη νέα ζωώδη κυρίαρχη κατάσταση πραγμάτων. Ο ρόλος του Μπερανζέ συνιστά, κατά μία έννοια, ένα alter ego του ίδιου του Ιονέσκο, ο οποίος εγκατέλειψε το 1938 την πατρίδα του, τη Ρουμανία, όταν είδε τους συμπατριώτες του να ασπάζονται ο ένας μετά τον άλλο το φασισμό. Επίκαιρο το θέμα, αν παρατηρήσουμε τις αντιδράσεις της σημερινής κοινωνίας στις καινούριες προκλήσεις των καιρών.

Συντελεστές:

Ζαν: Μιχαήλ Κιαχαγιάς

Μπερανζέ: Νίκος Φραγκούλης

Μποτάρ: Dorin Chiroasca

Ντέζη: Μαρία-Ελένη Ζητιανέλλη

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΦΟΜ «Ο Θεόφιλος»
«Πέτρα που κυλάει χόρτα δε μαζεύει...»

Δρώμενο

Μια μικρή καθημερινή ιστορία ...

Σύλληψη: Θεατρική Ομάδα ΦΟΜ

Σκηνοθεσία: Αντρέας Σεφετελής

Βοηθοί σκηνοθέτες:

Μαρίνα Σπανέλλη, Ειρήνη Παραμυθιώτη

(Studio σκηνοθεσίας ΦΟΜ)

Διανομή:

Φιλώ Εγγλέζου, Δημήτρης Καμπάς, Ανθή Κουτσανίτη

ΠιέρΛακόμνη, Ειρήνη Παραμυθιώτη, Γιώργος Παττές

Γεωργία Σαλεβουράκη, Μαριλένα Σεφετελή

Μαρίνα Σπανέλλη, Μάριος Σπανός, Πετρούλα Χατζέλη

ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ ΔΗΜΟΥ ΛΕΣΒΟΥ

« ΤΕΦΡΑ ΚΑΙ ΣΚΙΑ » του Χάρολντ Πίντερ (Αποσπάσματα από το έργο)

Το Τέφρα και Σκιά (1996) αφορά δύο χαρακτήρες, τον Ντέβλιν και τη Ρεβέκα. Η γυναίκα απλώς βασανίζεται από τον κόσμο στον οποίο γεννήθηκε, απ' όλες τις φρικαλεότητες που έχουν συμβεί.

Φαίνεται να έχουν γίνει αληθινά μέρος από τα δικά της βιώματα αν και η ίδια μάλλον δεν τις έχει βιώσει ποτέ πραγματικά.

Σε κανένα άλλο έργο του Πίντερ δεν συναντά κανείς τόσο έντονα αυτή τη σύζευξη ανάμεσα στις προσωπικές μνήμες και το συλλογικό ασυνείδητο, την σύμπλευση των βιωμάτων της παγκόσμιας ιστορίας με με τον προσωπικό μικρόκοσμο των χαρακτήρων.

Ο Πίντερ τονίζει ότι το έργο έχει ευρύτερη σχέση με όλα τα πολιτικά εγκλήματα της εποχής μας που πολλές φορές γίνονται εν ονόματι της δημοκρατίας, μιας λέξης που "αρχίζει να βρωμάει", και με τη σιωπηρή συναίνεση, την ένοχη απάθεια των ελεύθερων πολιτών αυτών των δημοκρατιών.

Ένα έργο που επιτάσσει στους θεατές όχι μόνο αναγνώριση αλλά και αποδοχή συννεοχής και συνέργειας.

Συντελεστές:

ΝΤΕΒΛΙΝ - ΘΕΜΙΣ ΧΑΤΖΗΛΑΜΠΡΟΥ

ΡΕΒΕΚΑ - ΕΥΑ ΓΙΑΝΝΙΚΟΥ

Επεξεργασία κειμένου-Σκηνοθεσία: ΕΥΑ ΓΙΑΝΝΙΚΟΥ

Μουσική: ΣΤΡΑΤΗΣ ΒΛΑΣΤΑΡΗΣ

ΕΚΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

« Μίλα! »

Με αφορμή το συμβολικό ποίημα του Ασίζ Νεσίν «Σώπα... μη μιλάς», το θεατρικό τμήμα του Ε.Θ.Ο.Κ. φέρνει στη σκηνή του θεάτρου ιστορίες γυναικών που αποφάσισαν να σπάσουν τη σιωπή και να μιλήσουν για τον αυταρχισμό φασιστικών συμπεριφορών που βίωσαν στην καθημερινότητά τους.

Στο ταξίδι μας αυτό, μας συντροφεύουν κείμενα (με τη σειρά που παρουσιάζονται) της Νόρας Πυλόρωφ Πυλαρινού (από το βιβλίο της «Το διαμαντένιο Άλφα»), του Χριστοφόρου Παπακαλιάτη (από την ταινία του «Ένας άλλος κόσμος») και του Σάκη Σερέφα (από το βιβλίο του «Θα σε πάρει ο δρόμος»).

Συντελεστές:

Ιδέα δράσης-σκηνοθεσία-επιλογή μουσικής:

Χριστόδουλος Χατζηιωάννου

Υποστήριξη:

Δημήτρης Καμίτσος, Στρατής Καφαλούκος

Συμμετέχουν (σε αλφαβητική σειρά):

Αγγελική Αρματωλού, Δέσποινα Λειβαδιώτη,

Δέσποινα Μαϊάκη, Κλεάνθη Παντελίδου,

Τριάδα Προκοπίου και Χαρά Τουμπακάρη.

Σκηνοθεσία – ερμηνεία:

Μαρία Αϊβαλιώτου

Η Εβραία είναι ο τελευταίος μονόλογος από το σπονδυλωτό έργο του Μ. Μπρέχτ "Τρόμος και αθλιότητα του Γ' Ραιχ". Η Ιουδήθ Κέιθ, Γερμανίδα Εβραία και σύζυγος γιατρού, αποφασίζει να εγκαταλείψει τη ναζιστική Γερμανία, για να μη σταθεί εμπόδιο στην καριέρα του άντρα της. Η κτηνωδία του φασισμού μέσα από το πρίσμα της σχέσης ενός ζευγαριού.

Θεατρική ομάδα του «Παγγεραγωγικού»

«Μικροί φασίστες»

Βασισμένο σε μία ιδέα της Μαρίας Τσουπή και του Γιάννη Τσανταρλιώτη

Ο φασισμός δεν είναι μία αφηρημένη και ξένη έννοια, αλλά ένα τέρας που παραμονεύει το φόβο, τον εγωισμό και την απαιδευσιά μας, για να ξυπνήσει μέσα μας και να επιβάλλει συμπεριφορές που οδηγούν σε ολέθρια μονοπάτια το στενό και κατά συνέπεια και τον ευρύτερο περίγυρό μας, καταλύοντας κάθε κανόνα δικαίου και καταστρέφοντας την προοπτική της κοινωνίας μας. Η παιδεία και η αλληλεγγύη αποτελούν τη μοναδική και σθεναρή τροχοπέδη της ανθρώπινης ύπαρξης στο θηρίο και η ευθύνη είναι συλλογική, καθώς κανένας δεν είναι άμοιρος ευθυνών για την πορεία της ανθρωπότητας...

Συντελεστές:

Σκηνοθεσία: Αρετή Παπαγιαννοπούλου

Παίζουν (με σειρά εμφανίσεως):

Στρατής Μοριανός, Ταξούλα Αλεξάνδρου, Άννα Μαρία Παναγή, Γιάννης Τσανταρλιώτης, Αφροδίτη Μοριανού και στο ηχητικό ο Θεοφάνης Τάκος.

Ακούγεται μουσική τού Ντάριο Μαρριανέλι, από την ταινία V for Vendetta.

Μακιγιάζ Ραλού Βιόλατζη.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ «ΟΙ ΑΣΤΕΓΟΙ»

“Απονομή Δικαιοσύνης” από το “Τρόμος και Αθλιότητα του Γ’ Ράικ” του Μπέρτολτ Μπρεχτ

Διασκευή:

Βασίλης Σαμαράς, Φωτεινή Παπανδρέου

Σκηνοθεσία:

Φωτεινή Παπανδρέου

Κατασκευή σκηνοικού:

Λένα Τριανταφύλλου

Διανομή:

Δικαστής: Στρατής Σκουντιανέλλης

Επιθεωρητής: Βαγγέλης Παυλός

Εισαγγελέας: Γιάννης Κακαδέλλης

Υπηρέτρια: Μαρία Ταξείδη

Σύμβουλος: Dirk Schällicke

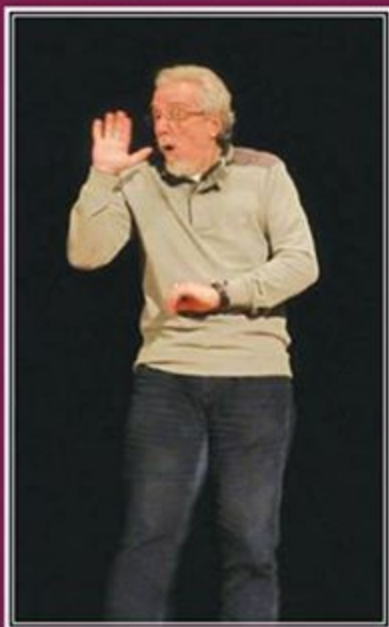

«Σ’ ό,τι δουλειά με βάλουν θα πασχίσω να είμαι στην χώρα ωφέλιμος. Αυτή είν’ η πρόθεσίς μου. Αν πάλι μ’ εμποδίσουνε με τα συστήματά τους - κατεστραμμένος άνθρωπος, τι φταίω εγώ; Ζητώ ο ταλαίπωρος να μπαλωθώ. Κ’ είν’ η συνείδησίς μου ήσυχη για το αφήφιστο της εκλογής.»

(Κ. Π. Καβάφης)

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

« Fur Elize » (απόσπασμα από το « Κοίτα τους » του Μάριου Ποντίκα)

Σκηνοθεσία-ερμηνεία:

Βασίλης Χατζηελευθερίου

Ο αυταρχισμός και η φασιστική συμπεριφορά του πατέρα αφέντη μέσα στο σπίτι.

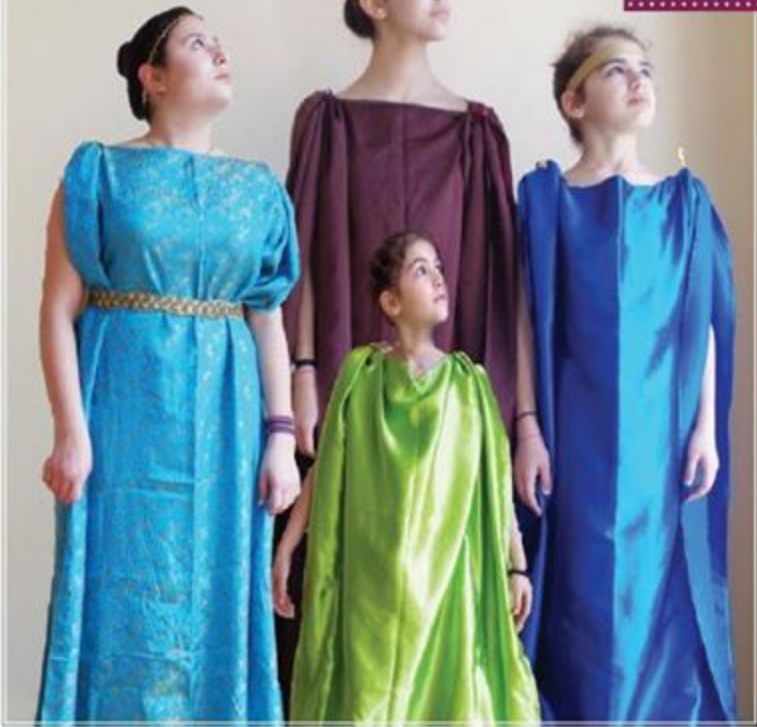
Καταπίεση στη γυναίκα και κυρίως στο γιό του .

Αιτιολογία: το ότι παρεξέκλειναν των διαταγών του προκειμένου να αντιμετωπιστεί η ασταθής καθημερινότητά τους...

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

«ΠΑΡΑΛΟΓΩΝ» ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ (παιδική σκηνή)

«ΑΝΤΙΓΟΝΗ» του Σοφοκλή (απόσπασμα)

Σκηνοθεσία: ΜΑΡΩ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Συμμετέχουν:

ΑΜΠΑΤΖΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ

ΓΚΟΥΓΚΗ ΧΡΥΣΑ

ΚΑΖΑΝΤΖΗ ΜΑΡΙΑ

ΚΟΥΚΟΣΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΜΗΘΥΜΝΑΣ «ΠΕΡΙ ΕΡΓΩΝ» (Παιδικό Τμήμα)

“Ο Τυχαίος Θάνατος Ενός Αναρχικού” ΤΟΥ Ντάριο Φο (διασκευασμένο απόσπασμα)

Το παιδικό τμήμα του θεατρικού συλλόγου “Περί Έργων” Μήθυμνας κάνει την πρώτη του εμφάνιση, με ένα διασκευασμένο απόσπασμα του θεατρικού έργου “Ο Τυχαίος Θάνατος Ενός Αναρχικού”.

Γραμμένο το 1970 από τον Ντάριο Φο, επίκαιρο όσο ποτέ, στόχο έχει να καταδείξει την κατάχρηση της εξουσίας και την κυβερνητική διαφθορά.

Συντελεστές:

(Παίζουν με σειρά εμφάνισης)

Ταξίαρχης Κάιτατζης - ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΜΠΕΡΤΟΤΣΟ

Θεμιστοκλής Καλδέλλης - ΤΡΕΛΟΣ

Θεμιστοκλής Ιωαννίδης - ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ

Χρήστος Ζούζη - ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΠΙΖΑΝΙ

Γιώργος Στυψιανός - ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Σκηνοθετική επιμέλεια - διασκευή:

Νανά Βαμβούκου

Οι φετινές εκδηλώσεις εορτασμού της παγκόσμιας ημέρας θεάτρου 2018 θα περιοδεύσουν

- Το Σάββατο 31 Μαρτίου 2018 στην Καλλονή
- Την Κυριακή 1 Απριλίου 2018 στον Μεσότοπο
- Το Σάββατο 14 Απριλίου 2018 στο Μόλυβο
- Την Κυριακή 15 Απριλίου 2018 στο Πλωμάρι

Το εικαστικό της αφίσας και του προγράμματος είναι δημιουργία του Δημήτρη Καλαντζάκη.
Ο σχεδιασμός των φωτισμών είναι του Αντρέα Σεφτελή.
Υπεύθυνος χειρισμού φώτων: Χριστίνα Μαμουλή
Υπεύθυνος χειρισμού ηχητικών: Κατερίνα Κομνηνάκη

Ευχαριστούμε τον Γιώργο Ζορμπά για την πολύτιμη βοήθειά του.
Ευχαριστούμε την "ΗΧΩ Α.Ε." για την ευγενική της χορηγία στους φωτισμούς της παράστασης.

Μήνυμα Παγκόσμιας Ημέρας Θεάτρου 2018 (απόσπασμα)

- Ευρώπη, Simon McBurney, Ηνωμένο Βασίλειο

Ηθοποιός, συγγραφέας, σκηνοθέτης και συνιδρυτής του Théâtre de Complicité

Το 1963, ο προκάτοχός μου, ο μεγάλος Arthur Miller, καθώς η απειλή ενός πυρηνικού πολέμου έπεφτε βαριά στον κόσμο, είχε πει: "Όταν ζητούν να γράψεις σε μια εποχή, όπου η διπλωματία και η πολιτική διαθέτουν τόσο τραγικά ανίσχυρα και περιορισμένα μέσα, η επιτυχής και μερικές φορές όψιμη εμβέλεια της τέχνης πρέπει να αντέχει το βαρύ καθήκον να διατηρεί τους δεσμούς ανάμεσα στους ανθρώπους".

Το νόημα της λέξης Drama προέρχεται από το Ελληνικό "δρ-ν", που σημαίνει "ενεργώ"... και η λέξη θέατρο γεννιέται από το Ελληνικό "θέατρον", που στην κυριολεξία σημαίνει τον χώρο όπου κάποιος θεάται (βλέπει, παρατηρεί): Έναν χώρο, όπου όχι μόνο κοιτάζουμε, αλλά βλέπουμε, λαμβάνουμε και αντιλαμβανόμαστε. 2400 χρόνια πριν ο Πολύκλειτος ο νεότερος σχεδίασε το σπουδαίο θέατρο της Επιδαύρου. Όπως συντηζόταν στα Ελληνικά θέατρα, όταν έβλεπες τους ηθοποιούς έβλεπες μαζί και το τοπίο γύρω από το θέατρο και πέρα στον ορίζοντα. Μέσα σε εκείνο συγκεντρώθηκαν ταυτόχρονα όχι μόνο ορισμένες όψεις του Ελληνικού Κόσμου, η κοινότητα, το θέατρο και το φυσικό τοπίο, αλλά συνενώθηκαν και όλες οι εποχές. Καθώς το έργο ανέσυρε στο παρόν παλιούς μύθους, μπορούσες να κοιτάξεις πάνω από τη σκηνή, σε εκείνο που θα ήταν το απώτερο μέλλον σου. Στη Φύση.

Μια από τις πλέον αξιολογώτερες αποκαλύψεις της ανοικοδόμησης του σαξονικού Globe στο Λονδίνο σχετίζεται και με αυτό που βλέπεις. Η αποκάλυψη αυτή έχει να κάνει με το φως. Σκηνή και αμφιθέατρο φωτίζονται το ίδιο. Καλλιτέχνες και κοινό μπορούν να κοιτάζονται μεταξύ τους Πάντα. Όπου και να στρέψεις το βλέμμα βλέπεις ανθρώπους. Και ένα από τα επακόλουθα είναι η υπενθύμιση πως οι σπουδαίοι μονόλογοι, όπως ος πούμε, του Άμλετ ή του Μάκβεθ δεν ήταν απλά προσωπικοί στοχασμοί αλλά δημόσιος διάλογος.

Ζούμε σε εποχή που είναι δύσκολο να δούμε καθαρά. Σε καμία άλλη στιγμή της ιστορίας ή της Προϊστορίας δεν μάς περιέβαλλε περισσότερο η μυθοποίηση. Κάθε "γεγονός" μπορεί να αμφισβητηθεί, ένα ανέκδοτο μπορεί να επιβάλλεται στην προσοχή μας ως "αλήθεια". Είναι όμως ένα συγκεκριμένο αποκόμματα της φαντασίας, που μας περιβάλλει διαρκώς. Εκείνο που ζητά να μας χωρίσει. Από την αλήθεια. Να σπείρει τον δικασμό ανάμεσά μας. Έτσι που να είμαστε χωρισμένοι. Οι άνθρωποι από τους ανθρώπους. Οι γυναίκες από τους άντρες. Τα ανθρώπινα όντα από τη φύση.

Την ίδια, όμως, στιγμή που ζούμε σε καιρούς δικασμού και κατακερματισμού, ζούμε και σε εποχή τέρστιος κίνησης. Περισσότερο από ποτέ στην ιστορία, οι άνθρωποι μετακινούνται, πολύ συχνά τρέπονται σε φυγή, περσιτούν, στην ανάγκη, κολυμπούν, μεταναστεύουν παντού στον κόσμο. Και αυτό είναι μόνο η αρχή. Η απάντηση, όπως γνωρίζουμε, είναι να κλείσουμε το σύνορα. Να υψώσουμε τέχνη. Να αποκλείσουμε. Να απομονώσουμε. Ζούμε σε μία παγκόσμια τάξη που είναι τυραννική, όπου η αδιαφορία είναι το νόμιμο και η ελπίδα το παράνομο εμπόρευμα. Και κομμάτι αυτής της τυραννίας είναι ο έλεγχος, όχι μόνο του χώρου αλλά και του χρόνου. Η εποχή που ζούμε απέχει από το παρόν. Εστιάζει στο πρόσφατο παρελθόν και στο κοντινό μέλλον. Δεν το έχω αυτό. Θα το αγοράσω. Τώρα το αγοράσω, χρειάζομαι το επόμενο... πράγμα. Το μακρινό παρελθόν έχει ακυρωθεί. Το μέλλον είναι χωρίς επιπτώσεις.

Υπάρχουν πολλοί που λένε πως το θέατρο δεν πρόκειται, ούτε μπορεί να αλλάξει κάτι από όλα αυτά. Όμως το θέατρο δεν θα φύγει. Γιατί το θέατρο είναι χώρος. Καταφύγιο, ταλμάν να πω. Εκεί όπου οι άνθρωποι συναβροίζονται και σιμά τους ακημιτίζουν κοινότητες. Όπως κάνουμε πάντα. Κάθε θέατρο έχει το μέγεθος των πρώτων ανθρώπινων κοινοτήτων, από 50 μέχρι 18.000 ψυχές. Από ένα νομαδικό καραβάνι μέχρι κάποια στην Αρχαία Αθήνα.

Κι επειδή το θέατρο υπάρχει μόνο στο παρόν, αυτή την καταστροφική όψη της εποχής την αφήνω. Για το θέατρο το ζήτημα είναι πάντοτε η παρουσία στιγμή. Τα νοήματά του χτίζονται με κοινή δράση ανάμεσα στον ερμηνευτή και το κοινό. Όχι μονάχα εδώ, αλλά και τώρα. Το κοινό δεν θα μπορούσε να πιστέψει δίχως τη δράση του καλλιτέχνη. Και χωρίς την πίστη του κοινού η ερμηνεία δεν θα ήταν ολοκληρωμένη. Γελάμε την ίδια στιγμή. Συγκινούμαστε. Μέσα στη σιωπή κόβεται η ανάσα μας ή μας διαπερνά ένα σοκ. Και ακριβώς τότε, μέσα από το δράμα, ανακαλύπτουμε την πιο ουσιαστική αλήθεια: πως αυτό το μύχιο στοιχείο που θεωρούσαμε πως μας χωρίζει, το όριο της ατομικής μας συνείδησης, είναι κάτι που δεν γνωρίζεις σύνορα. Είναι κάτι που μοιραζόμαστε.

Κανείς δεν μπορεί να μας σταματήσει. Κάθε βράδυ θα είμαστε πάλι στη σκηνή. Κάθε βράδυ ηθοποιοί και κοινό θα είναι ξανά όλα μαζί και το ίδιο έργο θα ξαναπίζεται. Σε αυτή την αναπαράσταση θα είμαστε πάντοτε δεμένοι, ούλλογικά.

Και αν βρισκόμασταν στην Επίδαυρο θα μπορούσαμε να σηκώσουμε τα μάτια για να δούμε πως όλο αυτό το μοιραζόμαστε με το τοπίο πέρα στον ορίζοντα. Να δούμε πως είμαστε πάντοτε κομμάτι της φύσης, πως δεν μπορούμε να ξεφύγουμε από αυτή, όπως δεν μπορούμε να δραπετεύσουμε και από τον πλανήτη. Πως, τελικά, η αλυσίδα της ανθρώπινης κοινότητας δεν θα σπάσει ποτέ από τυράννους ούτε από δημαγωγούς.

Μετάφραση: Γιώργος Παπαγιαννάκης

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

Όπως έχουμε ξαναπεί ζούμε σε ένα νησί που εδώ και πολλά χρόνια τώρα η ερασιτεχνική θεατρική δημιουργία είναι διαρκής, ανθρή, ουσιαστική και πολύμορφη. Στα χωριά της Λέσβου και στην πόλη της Μυτιλήνης οι ερασιτεχνικές θεατρικές ομάδες παράγουν ολοκληρωμένες παραγωγές και τις προσφέρουν στη συνέχεια στο θεατρόφιλο κοινό του νησιού που ολοένα και πληθαίνει.

Πολλοί συμπολίτες με διαφορετικά επαγγέλματα, καταβολές, αντιλήψεις και αφετηρίες ο καθένας ζυμώνονται δημιουργικά στο ενωτικό θεατρικό αλισβερίσι και αφιερώνουν τον πολύτιμο ελεύθερο χρόνο τους για να δημιουργήσουν θεατρικά δρώμενα μέσα από μια συλλογική και δημιουργική διεργασία.

Ο κοινός γιορτασμός της παγκόσμιας ημέρας θεάτρου στη Μυτιλήνη και τα χωριά του νησιού που διοργανώνει η Ένωση Θεατρικών Πολιτιστικών Σωματείων Λέσβου «ΘΕΣΙΣ» έχει γίνει πια θεσμός εδώ και χρόνια και έχει ιδιαίτερη ανταπόκριση στο θεατρόφιλο κοινό του νησιού μας.

Ο Δήμος Λέσβου στηρίζει κάθε χρόνο το θεσμό αυτό και εύχεται στους διοργανωτές του να βρίσκουν πάντα θεατρικούς τρόπους να μαγεύουν και να προβληματίζουν, να ψυχαγωγούν και να συγκινούν το κοινό που τους παρακολουθεί και να ανανεώνουν κάθε φορά τον τρόπο του γιορτασμού του σε όφελος της τέχνης του θεάτρου και σε τέρψη των συμπολιτών μας που γεμίζουν τις θεατρικές αίθουσες.

Ο αντιδήμαρχος Πολιτισμού και Παιδείας του Δήμου Λέσβου
Κώστας Αστυρακάκης

Οι ερασιτεχνικές θεατρικές ομάδες της Λέσβου γιορτάζουν τα τελευταία χρόνια από κοινού την παγκόσμια ημέρα θεάτρου στη Μυτιλήνη και στη λεσβιακή ύπαιθρο. Αβίαστα κανείς μπορεί να διαπιστώσει ότι, ύστερα από τόσα χρόνια θεατρικής παρουσίας στον κοινό εορτασμό της παγκόσμιας ημέρας θεάτρου, σήμερα πια, η Ένωση Θεατρικών Πολιτιστικών Σωματείων Λέσβου «ΘΕΣΙΣ» έχει ταυτοποιηθεί στη συνείδηση του θεατρόφιλου κοινού με τη συγκεκριμένη μέρα.

Φέτος, μετά από πρόταση των Φίλων Ιστορικής Μνήμης και Πολιτιστικής Δημιουργίας Λέσβου, ο εορτασμός είναι θεματικός και το θέμα του είναι «Το θέατρο εναντίον κάθε μορφής φασισμού». Θέμα εξαιρετικά επίκαιρο στους καιρούς μας αν αναλογιστούμε την άνοδο των νεοναζιστικών αντιλήψεων στον ευρωπαϊκό χώρο, την τάση συντηρητικοποίησης της ελληνικής κοινωνίας, τον πολλαπλασιασμό της ρητορικής του μίσους, την εξάπλωση κάθε μορφής φασισμού στις καθημερινές μας σχέσεις και επαφές, στην ολοένα και πιο συχνή παρουσία στη δημόσια ζωή - αλλά και στην ιδιωτική σφαίρα - του μικρού φασίστα που όλοι κρύβουμε μέσα μας.

Τελικά ο αγώνας εναντίον κάθε μορφής φασισμού είναι μια διαρκής προσπάθεια που προϋποθέτει μια πνευματική διαδρομή προς ένα άλλο σύστημα αξιών - προς την αγάπη, την αλληλεγγύη, τη συνύπαρξη. Και δεν είναι πάντα εύκολο να κρατάει κανείς μια στάση ζωής που να μετασχηματίζει την καθημερινότητα του σε συμπεριφορές που ενσωματώνουν αυτές τις αξιακές προσεγγίσεις που μας βοηθούν να είμαστε ολοένα και πιο ανθρώπινοι και ουσιαστικοί. Το θεματολόγιο των φετινών εκδηλώσεων των θεατρικών ομάδων ακουμπά σχεδόν όλες τις πλευρές των συμπεριφορών εκείνων που παραπέμπουν σε φασιστικές αντιλήψεις και νοοτροπίες και τις συναντάμε στην πολιτική, στην κοινωνία, στις μεταξύ μας σχέσεις, στο φόβο που προσπαθούν να φυτέψουν κάποιοι διαρκώς μέσα μας.

Όπως έχουμε ξαναπεί, το θέατρο - και πολύ περισσότερο το ερασιτεχνικό - είναι ο κατεξοχήν προνομιακός χώρος της τέχνης που αναδεικνύει την αξεπέραστη χαρά της ομαδικής δουλειάς και της συλλογικής προσπάθειας.

Κι ακόμα είναι ο χώρος που δημιουργεί τις συνθήκες αλληλοσεβασμού, αλληλεγγύης, ευγενούς άμιλλας, συλλογικής δημιουργίας και συνύπαρξης μας με το διαφορετικό. Στοιχεία απαραίτητα για να παλέψουμε κανείς με όλο αυτό το φασισμό που μας βομβαρδίζει καθημερινά.

Στρατής Βλαστάρης

Πρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου της Ένωσης
Θεατρικών Πολιτιστικών Σωματείων Λέσβου «ΘΕΣΙΣ»